

І. А. Слободська,

старший викладач

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-5811-7098>

В. В. Сохар,

здобувачка вищої освіти першого (освітньо-наукового) рівня

МИРОВА УГОДА, ЯК СПОСІБ ВИРІШЕННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ

Національний авіаційний університет

проспект Любомира Гузара, 1, 03680, Київ, Україна

E-mails: iryna.slobodska@npp.nau.edu.ua, 6863205@stud.nau.edu.ua

Мета: на основі аналізу особливостей мирової угоди і сучасної судової практики щодо її укладення під час розгляду справ у господарських судах виявити проблеми застосування та запропонувати можливі шляхи вирішення. **Методи дослідження:** дана наукова праця написана авторами із використанням загальнонавчаних методів наукового пізнання, як от формального, порівняльно-правового, аналітичного, системно-структурного та інших. **Результати:** Мирові угоди в господарській практиці виявляються важливим засобом вирішення спорів, який відображає не лише швидкість та ефективність у вирішенні конфліктів, але й гнучкість у визначенні умов, збереження бізнес-відносин та зниження витрат. Результати дослідження, викладені в даній науковій статті, дозволяють визначити подальші кроки щодо усунення проблем застосування мирових угод в Україні. **Обговорення:** Дискусія в даному дослідженні присвячена аналізу ролі мирових угод у контексті українського законодавства та практики, а саме вирішення господарських спорів через мирові угоди в умовах українського бізнес-середовища.

Ключові слова: мирова угода; господарський процес; господарський суд; спір; позов.

Постановка проблеми та її актуальність.

Світове співтовариство визнає важливість забезпечення миру і справедливості, як однієї із 17 цілей, визначено Організацією Об'єднаних Націй для забезпечення подальшого сталого розвитку нашого світу. Зокрема, як зазначено в 2030 Agenda for Sustainable Development, потрібно докласти зусиль задля досягнення справедливого мирного та відкритого суспільства рівних можливостей для всіх шляхом всебічної підтримки верховенства права й забезпечення рівного доступу до суду.

У сучасному глобальному економічному середовищі Україна відіграє активну роль як важливий учасник міжнародних економічних відносин. Проте, разом із зростанням міжнародної торгівлі та інвестицій виникає й питання госпо-

дарських конфліктів, що вимагають швидкого та ефективного вирішення.

Українське законодавство визнає мирові угоди як один із ключових механізмів вирішення господарських спорів, адаптуючи міжнародні стандарти та практики. Останнім часом в Україні спостерігається зростання зацікавленості учасників господарських відносин у використанні міжнародного арбітражу та медіації для вирішення спорів.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми. Питання вирішення господарських спорів за допомогою укладення мирової угоди привернуло чимало уваги як вітчизняних так і зарубіжних науковців, які вже довгий час ведуть дискусії щодо визначення юридичної природи та змісту такої угоди, дослідження її позитивних та негативних ознак, а також встановлення

переваг та ризиків укладення мирової угоди в цілому тощо. Дослідженням даного питання займалися такі науковці як: Л. Фединак, С. Фурса, Є. Фурса, С. Щербак, С. Васильєв, В. Беляневич, Т.О. Гордієнко, Т.О. Пасічник, М.М. Бабій, А.В. Яновицька тощо.

З врахуванням сучасної судової практики необхідно глибше дослідити та проаналізувати роль мирових угод у контексті українського законодавства та їх значення для вирішення господарських спорів. Доцільно проаналізувати фактори успіху та питання, що виникають під час укладання мирових угод в умовах українського бізнес-середовища. Такий аналіз дозволить краще зрозуміти значення та ефективність мирових угод у вирішенні господарських конфліктів та визначити їхню роль у забезпеченні стабільності.

Виклад основного матеріалу дослідження.

У сучасному світі, де бізнесові конфлікти та спори є неодмінною частиною корпоративного життя, важливо мати ефективні механізми врегулювання суперечок без залучення судових інстанцій. Одним із таких механізмів є мирова угода, яка представляє собою засіб досягнення компромісу та уникнення тривалих та витратних судових процесів.

Зазвичай, під мировою угодою прийнято розуміти договірне узгодження між сторонами конфлікту з метою вирішення спору або конфлікту шляхом компромісу. Вона може бути укладена як перед початком судового процесу, так і на будь-якому його етапі, навіть під час розгляду справи судом. Основна ідея мирової угоди полягає в тому, щоб сторони самостійно вирішували свої розбіжності, враховуючи інтереси і потреби кожної з них.

Щодо теоретичного визначення поняття мирової угоди єдиної думки в науковій літературі не сформовано. Як вказує Л. Фединак, мирова угода означає укладену сторонами і затверджену судом угоду, відповідно до якої позивач і відповідач шляхом взаємних уступок ліквідують правовий спір, що виник між ними. Іншого підходу дотримуються С. Фурса, Є. Фурса, С. Щербак, які зазначають, що мирова угода – це двостороння угода між позивачем та

відповідачем, під час укладення якої вони фактично заново визначають свої права та обов'язки у спірних правовідносинах. За визначенням В. Беляневича, мирова угода – це договір, що укладається між сторонами з метою припинення спору на умовах, погоджених ними. Дана точка зору підтримана С. Васильєвим, який визначає мирову угоду як розпорядницьку дію сторін щодо взаємного врегулювання матеріально-правового спору, який виник, на взаємоприйнятних умовах [1, с. 95].

Ці різні підходи відображають різноманітність у розумінні мирової угоди та підкреслюють складність цього поняття. Вибір конкретного підходу може залежати від контексту ситуації та конкретних потреб сторін у врегулюванні спору.

Також варто зазначити, що поняття мирової угоди в її сучасному розумінні включено до тексту Господарського процесуального кодексу України ще у 2001 році на підставі Закону України «Про внесення змін до Арбітражного процесуального кодексу України» від 21.06.01 р. № 2539-III. Слід зазначити, що чинний кодекс не розкриває поняття мирової угоди, хоча з його тексту вбачається, що її завданням є досягнення домовленості по суті спірних матеріально-правових вимог, які розглядаються судом [1, с. 94].

Згідно зі ст. 192 Господарського процесуального кодексу України (далі – ГПК України), мирова угода укладається сторонами з метою врегулювання спору на підставі взаємних поступок і має стосуватися лише прав та обов'язків сторін. У мировій угоді сторони можуть вийти за межі предмета спору за умови, якщо мирова угода не порушує прав чи охоронюваних законом інтересів третіх осіб [2].

Хоча сам Кодекс не надає вичерпного опису мирової угоди, вказівка на досягнення домовленості по суті спірних матеріально-правових вимог говорить про зосередження уваги на основній меті цього процесу: досягнення згоди між сторонами щодо суті спору, що перебуває на розгляді суду.

Правове визначення мирової угоди в контексті Господарського процесуального кодексу України вказує на її значення як засобу мирного

врегулювання конфліктів у господарській сфері, сприяючи зменшенню навантаження на суди та забезпеченню більш швидкого та ефективного вирішення спорів між сторонами.

Як вже стало зрозуміло, у господарській практиці мирова угода є ефективним інструментом вирішення господарських спорів між підприємствами, установами, організаціями та іншими суб'єктами господарювання. Вона дозволяє сторонам уникнути довготривалих і витратних судових процесів, шляхом досягнення компромісу та узгодження умов, які враховують інтереси обох сторін.

За господарсько-процесуальним законодавством мирова угода може бути укладена на різних етапах спору, від передпроцесуальних переговорів до вже розглянутого в суді спору. Сторони можуть самостійно визначити умови мирової угоди, включаючи відшкодування збитків, умови поставок, розрахунки та інші питання, що є предметом спору [3, с. 82].

Тобто, укладання мирової угоди в господарському процесі має більше переваг порівняно з прийняттям судового рішення, оскільки цей підхід надає сторонам можливість узгоджувати всі аспекти справи, які потребують вирішення, таким чином, щоб задовольнити всі сторони. При затвердженні мирової угоди суд виконує контрольні функції, перевіряючи її на відповідність законодавству та відсутність порушень прав інших осіб [4, с. 1039].

Також важливим є те, що однією з переваг мирової угоди в господарській практиці є можливість швидкого та ефективного вирішення спору без залучення додаткових ресурсів і витрат. Крім того, вона дозволяє сторонам зберегти партнерські відносини та уникнути негативного впливу спору на їхні бізнес-інтереси.

Однак, важливо пам'ятати, що укладання мирової угоди повинно бути добровільним і здійснюватися на взаємовигідних умовах для обох сторін та варто уникати укладання угоди під тиском або умов, що суперечать чинному законодавству України.

У практиці також існують випадки, коли мирова угода може бути використана як стратегічний інструмент для досягнення конкретних

цілей, таких як зниження ризику втрат або покращення умов договорів.

Якщо говорити про процедуру укладення мирової угоди, то вона може бути укладена як щодо всіх позовних вимог, так і щодо їх частини, проте на момент завершення судового провадження має бути забезпечена правова визначеність за кожною заявленою позовною вимогою. Треті особи, що заявляють самостійні вимоги на предмет спору, можуть укласти мирову угоду в межах поданого ними позову. Прокурор та треті особи, що не заявляють самостійних вимог на предмет спору, не можуть виступати сторонами мирової угоди, проте вони не позбавлені права надавати суду пояснення та заперечення під час обговорення питання про можливість затвердження укладеної сторонами мирової угоди. Як вказувалося вище, метою мирової угоди є усунення існуючого в даний час спору на погоджених сторонами умовах, і саме цим має визначатися її зміст [1, с. 95].

А. Згама зазначає дві групи умов мирової угоди: обов'язкові (щодо умов, розміру і строків виконання зобов'язань) і факультативні (про відстрочку або розстрочку виконання зобов'язання, уступку права вимоги, визнання боргу або зменшення його розміру тощо). Умови мирової угоди мають бути викладені чітко й недвозначно з тим, щоб не виникало неясності і спорів із приводу її змісту під час виконання. Господарський суд не затверджує мирову угоду, якщо вона не відповідає законодавству, або за своїм змістом вона є такою, що не може бути виконана у відповідності з її умовами, або якщо така угода остаточно не вирішує спору чи може призвести до виникнення нового спору. Мирова угода не може вирішувати питання про права і обов'язки сторін, які можуть виникнути в майбутньому, а також стосуватися прав і обов'язків інших юридичних чи фізичних осіб, які не беруть участі в справі або, хоча й беруть таку участь, але не є учасниками мирової угоди. Укладення мирової угоди неможливе і в тих випадках, коли ті чи інші відносини однозначно врегульовані законом і не можуть змінюватись волевиявленням сторін. Прикладами спорів, що не підлягають врегулюванню на основі мирової

угоди, є справи про визнання недійсними правочинів, про визнання права власності та інші [1, с. 96].

Процесуальний порядок виконання мирових угод на апеляційній та касаційній стадіях законодавчо належним чином не врегульовано, що викликає на практиці цілий ряд труднощів.

На думку А. Воронова, завданням вищих судових інстанцій є перевірка судових актів, прийнятих нижчими судовими інстанціями, тому всі розпорядчі дії повинні бути зроблені в суді першої інстанції до прийняття рішення [6, с. 12]. Проте мирові угоди досить часто укладаються на стадіях апеляційного і касаційного перегляду [8; 9; 10].

Л. Гресь, розглядаючи можливість затвердження мирових угод на стадіях апеляційного і касаційного перегляду, зазначає, що підстави для скасування рішення суду зводяться до двох критеріїв: незаконність або необґрунтованість судового рішення [5, с. 223]. Однак наш законодавець пішов іншим шляхом: у випадках затвердження мирових угод на попередніх стадіях процесу їх судові рішення визнаються нечинними. Тут варто наголосити: не скасовуються, а визнаються нечинними. Це є цілком раціонально, адже затвердження мирової угоди не означає, що ухвалюючи рішення у справі, попередній суд (чи суди) допустили його (чи їх) незаконність чи необґрунтованість. Слід наголосити, що затверджуючи мирову угоду, вимоги, викладені в апеляційній чи касаційній скарзі, суд не вирішує, не з'ясовує чи є оскаржуване рішення законним і обґрунтованим. Судовий акт, який оскаржується в порядку апеляційного або касаційного провадження, може відповідати всім перерахованим вище вимогам, а відповідно і вимогам законності. У разі укладення мирової угоди у справі його зміст не зміниться і судовий акт не стане суперечити закону. Крім того, затверджуючи мирову угоду в апеляційній чи касаційній інстанції, господарський суд не встановлює відповідність оскаржуваного судового акта закону, за винятком перевірки відсутності підстав для безумовного скасування судового акту. Ст. 277–280 ГПК України визначають підстави для скасування судового рішення в

апеляційному провадженні, а ст. 310–313 – в касаційному провадженні, однак жодна з вказаних статей не містить такої підстави для скасування судового рішення повністю чи частково як затвердження мирової угоди. У той же час необхідно відзначити, що питання про дію прийнятих раніше судових актів має дуже серйозне значення, тому що в разі затвердження мирової угоди, наприклад, в апеляційній інстанції виникає ситуація, коли в одній справі існують і рішення суду першої інстанції, і мирова угода, затверджена апеляційним господарським судом, які можуть суперечити одне одному [2]. У разі затвердження мирової угоди при розгляді справи в господарському суді першої інстанції такої проблеми не виникає.

В апеляційній і касаційній інстанціях розглядаються справи, які вже, за суттю, вирішені. Тому при затвердженні мирових угод на стадіях апеляційного і касаційного провадження необхідно так чи інакше вирішувати питання про дію прийнятих у справі судових рішень. Отже, якщо з цього приводу у наукових колах велися певні диспути [7, с. 125], то вважаємо, що сьогодні законодавець поставив у них крапку, цілком логічно і послідовно врегулювавши дане питання. Затверджуючи мирову угоду, апеляційний суд чи касаційний також вирішують питання про закриття відповідного провадження у справі. Ухвала, постановлена апеляційним господарським судом чи касаційним господарським судом, має відповідати вимогам до виконавчого документа і саме вона пред'являтиметься до виконання на умовах, визначених у мировій угоді. Не можна залишити без уваги також аспект оскарження ухвал судів апеляційної інстанції про затвердження мирових угод. Ст. 255 ГПК України містить перелік ухвал суду першої інстанції, які окремо від рішення суду можуть бути оскаржені в апеляційному порядку, серед таких ухвал міститься ухвала про затвердження мирової угоди (п. 10 ч. 1) [2]. Процедура її оскарження виписана у Главі 1 «Апеляційне провадження» Розділу IV ГПК України, тобто це питання чітко регламентоване кодексом. Теоретично ухвали господарських судів апеляційної інстанції про затвердження мирових угод могли би бути оскаржені

до суду касаційної інстанції. Проте ст. 287 ГПК України, яка визначає, які судові рішення апеляційної інстанції можуть переглядатися в порядку касаційного оскарження, не передбачає в п. 3 ч. 1 (який містить перелік ухвал апеляційної інстанції, на які може бути подано касаційну скаргу) ухвалу про затвердження мирової угоди [2]. Серед таких оскаржуваних ухвал міститься лише ухвала про закриття провадження. Можливо адвокати саме через цю «процесуальну щілину» намагатимуться оскаржувати ухвали апеляційного господарського суду про затвердження мирової угоди до касаційної інстанції у разі такої необхідності. Однак, на наш погляд, шанси відкриття касаційного провадження в такому випадку незначні. У той же час ухвала про затвердження мирової угоди, яка була постановлена судом першої інстанції, та не була скасована в результаті її перегляду в апеляційному суді, відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 287 ГПК України може бути предметом касаційного перегляду [2]. З мировими угодами, які затверджуються судами касаційної інстанції, ситуація цілком зрозуміла. Відповідно до ч. 3 ст. 317 ГПК України, постанову суду касаційної інстанції є остаточною і оскарженню не підлягає. Можна зробити висновок, що за аналогією і не оскаржується ухвала суду касаційної інстанції. Що стосується відмов у затвердженні мирових угод, то хоча це не визначено в ГПК, ми вважаємо, що вони мали би оформлятися мотивованою ухвалою суду. Хоча з іншого боку, така ухвала про відмову у затвердженні мирової угоди не оскаржується. Тому мотивація відмови не є суттєвою. Але все ж ми наполягаємо, що якщо у ч. 5 ст. 192 ГПК України передбачені підстави для відмови у затвердженні мирової угоди, то суд повинен викласти мотиви такого рішення в ухвалі [2].

Згідно зі ст. 193 ГПК України, виконання мирової угоди здійснюється особами, які її уклали, в порядку і строки, передбачені цією угодою. Ухвала про затвердження мирової угоди є виконавчим документом та має відповідати вимогам до виконавчого документа, встановленим Законом України «Про виконавче провадження» [2; 10].

Слід підкреслити, що примусовому виконанню підлягає саме мирова угода, а не ухвала про її затвердження. Ч. 3 ст. 193 ГПК України встановлює, що у разі невиконання затвердженої судом мирової угоди ухвала суду про затвердження мирової угоди може бути подана для її примусового виконання в порядку, передбаченому законодавством для виконання судових рішень [2]. Також потребує наукового аналізу визначення моменту, з якого умови мирової угоди підлягають до виконання. Конкретні дати можуть бути вказані в самій угоді. Однак постає запитання: датою закріплення умов мирової угоди слід вважати дату її підписання сторонами чи дату її затвердження ухвалою господарського суду. Крім того, при цьому необхідно знову ж розмежувати поняття дати затвердження мирової угоди ухвалою господарського суду та дати набрання ухвалою законної сили. На практиці вказані питання можуть мати надзвичайно важливе значення.

Висновки. У підсумку, мирові угоди в господарській практиці виявляються важливим засобом вирішення спорів, який відображає не лише швидкість та ефективність у вирішенні конфліктів, але й гнучкість у визначенні умов, збереження бізнес-відносин та зниження витрат. Вони дозволяють сторонам уникнути складних та тривалих судових процедур, зосередитися на спільному пошуку рішення, а також забезпечують захист конфіденційності та комерційної інформації. Проте, важливо пам'ятати про можливі ризики, такі як невиконання умов угоди, а також обмеження, що можуть виникнути у процесі укладання та виконання угоди. Таким чином, мирові угоди залишаються ключовим інструментом для досягнення взаємовигідних рішень у господарських справах, сприяючи сталому розвитку бізнесу та партнерських відносин.

Література

1. Гордієнко Т.О. Мирова угода в господарському процесі. *Електронне наукове видання «Порівняльно-аналітичне право»*. 2017. № 1. С. 94-97.
2. Господарський процесуальний кодекс України: Кодекс України від 06.11.1991 р. № 1798-

XII : станом на 27 квіт. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text> (дата звернення: 02.05.2024).

3. Бабій М.М., Яновицька А.В. Проблеми укладення мирової угоди у господарському процесі. Актуальні проблеми правового регулювання економічного відновлення України: науково-практ. семінар, м. Львів, 23 жовт. 2023 р. С. 81-83.

4. Шпомер А.І, Титенок К.Т. Правове регулювання мирової угоди в господарському процесі. *Global science: prospects and innovations: Proceedings of V International Scientific and Practical Conference*, м. Liverpool, 28 груд. 2023 р. С. 1037-1042.

5. Галещук І. Особливості правового регулювання мирової угоди у господарському процесі. IV Міжнародна студентська наукова конференція «Правова система України в умовах європейської інтеграції: погляд студентської молоді», м. Тернопіль, 15 трав. 2020 р. С. 223-225.

6. Попков П.О. Мiroва угода в господарському процесі: автореф. дис. канд. юрид. наук: 12.00.04. Кривий Ріг, 2019. 17 с.

7. Вербіцька М.В. Укладення мирових угод в апеляційному, касаційному провадженнях у господарському процесі та на стадії виконання судових рішень. *Актуальні проблеми правознавства*. Випуск 1 (13). 2018 р. С. 124-129.

8. Постанова Північного апеляційного господарського суду від 18.05.2020 р. у справі № 10/5026/290/2011. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/89480996> (дата звернення: 02.05.2024).

9. Постанова Північного апеляційного господарського суду від 11.03.2020 р. у справі № 910/26972/14. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/88239020> (дата звернення: 02.05.2024).

10. Ухвала Північного апеляційного господарського суду від 11.11.2019 по справі № 910/6514/17 URL: <https://zakononline.com.ua/court-decisions/show/8568079588239020> (дата звернення: 02.05.2024).

11. Мiroва угода, затверджена судом, може бути підставою для примусового виконання рішення. URL: <https://vl.arbitr.gov.ua/sud5004/pres-centr/news/714432/> (дата звернення: 02.05.2024).

References

1. Gordienko T.O. Settlement agreement in the economic process. Electronic scientific publication "*Comparative and Analytical Law*". 2017. No. 1. P. 94-97.

2. Economic Procedural Code of Ukraine: Code of Ukraine dated November 6, 1991 No. 1798-XII: as of April 27 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text> (date of application: 05/02/2024).

3. Babii M.M., Yanovytska A.V. Problems of concluding an amicable agreement in the economic process. Actual problems of legal regulation of economic recovery of Ukraine: scientific and practical. seminar, Lviv, October 23 2023, pp. 81-83.

4. Shpomer A.I., Titanok K.T. Legal regulation of the settlement agreement in the economic process. *Global science: prospects and innovations: Proceedings of V International Scientific and Practical Conference*, Liverpool, December 28. 2023, pp. 1037-1042.

5. Galeshchuk I. Peculiarities of the legal regulation of the settlement agreement in the economic process. IV International Student Scientific Conference "The Legal System of Ukraine in the Conditions of European Integration: The View of Student Youth", Ternopil, May 15. 2020, pp. 223-225

6. Popkov P.O. Settlement agreement in the economic process: autoref. thesis candidate *law Sciences*: 12.00.04. Kryvyi Rih, 2019. 17 p.

7. Verbytska M.V. Conclusion of settlement agreements in appellate and cassation proceedings in economic proceedings and at the stage of execution of court decisions. *Actual problems of jurisprudence*. Issue 1 (13). 2018, pp. 124-129.

8. Resolution of the Northern Commercial Court of Appeal dated May 18, 2020 in case No. 10/5026/290/2011. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/89480996> (date of application: 02.05.2024).

9. Resolution of the Northern Commercial Court of Appeal dated March 11, 2020 in case No. 910/26972/14. URL: <http://reyestr.court.gov>.

ua/Review/88239020 (date of application: 02.05.2024).

10. Decision of the Northern Commercial Court of Appeal dated November 11, 2019 in case No. 910/6514/17 URL: <https://zakononline.com.ua/court-decisions/show/8568079588239020> (date of application: May 2, 2024).

11. A settlement agreement approved by the court may be the basis for enforcement of the decision. URL: <https://vl.arbitr.gov.ua/sud5004/pres-centr/news/714432/> (date of application: 02.05.2024).

Iryna Slobodska, Vladislava Sohar

PEACE AGREEMENT, AS A METHOD OF RESOLUTION ECONOMIC DISPUTES

National Aviation University
Lyubomyr Huzar avenue, 1, 03680, Kyiv, Ukraine
E-mails: iryna.slobodska@npp.nau.edu.ua, 6863205@stud.nau.edu.ua

Purpose: *an essential feature of a truly democratic legal state is the focus on the peaceful resolution of legal conflicts, which is why our country has developed a whole system of conciliation procedures, both extrajudicial and judicial in nature (clear examples of the latter are amicable agreements and settlement of disputes with the participation of a judge). But it is worth noting that the effectiveness of the application of these procedures directly depends on the presence of clear mechanisms for the implementation of legislative guarantees of the fulfillment of the terms of the settlement agreement in case of non-fulfilment of it voluntarily. That is why the specified scientific publication is aimed at analyzing the features of the settlement agreement and modern judicial practice regarding its conclusion during the consideration of cases in commercial courts, identifying problems of application and proposing possible solutions. **Research methods:** this scientific work was written by the authors using generally recognized methods of scientific knowledge, such as formal, comparative-legal, analytical, systemic-structural and others. **Results:** settlement agreements in business practice are an important means of dispute resolution, which reflects not only speed and efficiency in resolving conflicts, but also flexibility in defining conditions, preserving business relations, and reducing costs. The results of the research presented in this scientific article make it possible to determine further steps to eliminate the problems of the application of peace agreements in Ukraine. They allow the parties to avoid complex and lengthy court procedures, focus on joint search for a solution, and also ensure protection of confidentiality and commercial information. However, it is important to remember the possible risks, such as non-fulfillment of the terms of the agreement, as well as restrictions that may arise in the process of concluding and executing the agreement. Thus, settlement agreements remain a key tool for achieving mutually beneficial solutions in business matters, contributing to the sustainable development of business and partnership relations. **Discussion:** the discussion in this study is devoted to the analysis of the role of settlement agreements in the context of Ukrainian legislation and practice, namely the resolution of economic disputes through settlement agreements in the conditions of the Ukrainian business environment.*

Key words: *settlement agreement; business process; business court; dispute; lawsuit.*

Стаття надійшла до редакції 20.05.2024